

Titlu original (eng.): Invitation to Love

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale**  
**MICHAELS, LEIGH**

**Un bărbat fără scrupule** / Leigh Michaels

Traducător: Luli Filipescu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-284-8

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

LEIGH MICHAELS

## *Un bărbat fără scrupule*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

LULI FILIPESCU

Editura și Tipografia

**ALCRIS**

## Capitolul 1

- O să ai grijă de el, nu-i așa? o rugă Mitch. Îmi promiți?

Andreea schimbă receptorul în cealaltă mână și trase mașinal de cercel.

- Nu-ți face probleme, Mitch, o să fie pe mâini la fel de bune ca ale tale... Dar trebuie să închid, ca să mă duc să-l iau de la hotel. Auzi râsul plăcut al lui Mitch la celălalt capăt al firului.

- Iartă-mă, Andreea, știu că pot avea încredere în tine. Dar mi-ar fi plăcut atât de mult să-l primesc eu, să-l duc să viziteze orașul... Vreau să fie uimit, să regrete că nu s-a gândit mai de mult la Fairview!

Andreea începu să râdă la rândul ei.

- Doar punctualitatea mea va lăsa de dorit...

- Am înțeles mesajul! Te las. Fugi!

Andreea închise, își trecu o mână prin părul lung și des, negru ca abanosul, apoi își puse blazerul verde-închis. Înainte să plece, vârî capul pe ușa biroului vecin.

- Betty, mă duc să-l iau pe domnul Zanetti de la hotel și să-l duc la inaugurarea noului magazin de artizanat. Dacă mă caută cineva, voi fi la bufetul de la...

Secretara o întrerupse.

- Zanetti, magnatul puilor crescuți cu hormoni?

Andreea își mușcă buzele ca să nu zâmbească.

- Chiar el. Dar nu-i spune așa în fața lui Mitch: el speră să intrăm și noi pe fir!

- Își face iluzii... Zanetti a telefonat să anunțe că nu va participa la inaugurare.

Andreea se trânti uimită pe cel mai apropiat scaun. Nu știa ce interpretare să dea faptului. Zanetti sosea cu buzunarele doldora de bani, cu intenția declarată să construiască la Fairview o fabrică de creștere a puilor, dacă locul i se va părea adecvat. Și iată că le trăgea clapa în ultimul moment! Ce-l făcuse oare să se răzgândească? Doar nu fusese niciodată în oraș!

- Ți-a dat întâlnire la Liliacul Alb, ca să luați prânzul.

Andreea scoase un suspin de ușurare. Zanetti era pur și simplu obosit după călătorie. Sau poate detesta inaugurările? Din punctul acesta de vedere, nu-l putea blama: genul ăsta de manifestări nu era nici pentru ea distracția favorită. De altfel, de când lucra pentru Ambasadorii Dezvoltării, inaugurările începuseră s-o agaseze.

În această zi, ceremonia avea însă pentru ea o importanță deosebită, fiind vorba de magazinul prietenei ei Karen. Andreea știa câte speranțe își pusese ea în această mică investiție, câte sacrificii făcuse și dorea din tot sufletul să aibă succesul scontat.

O jumătate de oră mai târziu, în mijlocul unei mulțimi de blazere verzi înghesuite în micul magazin al lui Karen, îl asculta cu o ureche distrată pe președintele Camerei de comerț încheind lungul discurs.

- Nu-mi mai rămâne decât să urez noroc acestui nou gen de comerț care va contribui la prosperitatea orașului nostru. În numele tuturor membrilor fundației noastre, urez bun venit noii Ambasadoare: doamna Karen Porter!

Andreea se alătură aplauzelor politicoase ale asistentei.

După felicitări, procesiunea blazerelor verzi se îmbulzi spre ieșire, fără îndoială nerăbdători să ajungă la bufetul care-i aștepta la Liliacul Alb.

- Ei bine, declară noua Ambasadoare plimbând în jurul ei o privire care se dorea detașată, iată că a sosit ziua mult așteptată...

Unde este coada clienților nerăbdători să-mi asalteze magazinul?

- Nu-ți face griji: o să apară, o liniști Andreea. Permite-mi să fiu prima.

- Nu te simți obligată!

- Oh, prefer să fiu sigură. Prevăd de pe acum ce o să se întâmple și nu vreau să risc: mâine, clienții o să se înghesuie și dacă n-o să mai găsesc hârtia mea preferată pentru scrisori?

După aceste cuvinte, îi întinse lui Karen o mapă cu o hârtie galben-pal pe care o alesese de pe unul din rafturi.

Andreea văzu mulțumită surâsul care luminează chipul lui Karen, făcând să-i apară în obraji niște gropițe adorabile.

- Cât îți datorez? întrebă ea scoțând portofelul.

- Oh, pentru prima clientă, va fi un preț special! Ce spui de un

dolar simbolic?

- De acord! Mi-ar plăcea să mai rămân, dar sunt așteptată la Liliacul Alb.

- Apropo, cum merg afacerile la Liliacul Alb? Se pare că nu vă descurcați prea rău.

- Să nu exagerăm! Este însă adevărat că am început să ne formăm o clientelă serioasă. Campania noastră publicitară a dat rezultate. Din fericire pentru noi, fiindcă investiția a fost destul de mare.

- După părerea mea, clienții voștri se vor ocupa în continuare de publicitate. Camerele sunt splendide și Adriana este o gazdă minunată.

Auzind numele mamei sale, Andreea nu-și putu reține un suspin.

- Da, e adevărat că mama știe să primească, dar poate fi o problemă: pune lucrurile prea mult la inimă și tratează clienții ca și cum i-ar fi musafiri.

- Nu mi se pare ceva rău.

- Bineînțeles, dar se omoară cu munca. Și când trebuie să organizeze și recepții ca cea de azi, mi-e ciudă că nu pot s-o ajut.

- Chiar ești obligată să lucrezi pentru Ambasadorii Dezvoltării?

Acum, că hotelul merge bine, credeam că...

Andreea clătină cu tristețe din cap.

- Nu, mi-e teamă că nu este suficient.

- Vrei să spui că n-ar fi de-ajuns ca să plătești ipoteca reședinței?

- Dacă ar fi vorba numai despre asta! Am fost obligați să facem un împrumut la bancă, să finanțăm lucrările de amenajare. Clienții nu se înghesuie, încât să acoperim toate cheltuielile. Nu ne putem deci permite să renunțăm la un venit suplimentar. Și totul

se adună: impozitele au crescut anul acesta, trebuie să renovăm terenul de tenis... În fine, înțelegi cum stau lucrurile.

Karen îi înconjură umerii cu brațul.

- Andreea, nu-ți mai face atâtea probleme! Sunt sigură că Liliacul Alb vă va pune la adăpost de toate grijile.

Chipul i se întunecă și privirea i se pierdu în gol.

- E adevărat că, dacă acest Dillon Harper ar fi răscumpărat firma tatălui tău la un preț convenabil, continuă ea, n-ați fi fost obligate să vă îndatorați până peste cap ca să supraviețuiți...

- Și n-am fi fost obligate să transformăm Liliacul Alb într-un hotel! exclamă Andreea. E casa mamei mele, singurul lucru care i-a rămas de la familia ei. Crezi că închiriază cu dragă inimă camerele unor străini? Când ar fi putut trăi în pace, înconjurată de ai ei?

Karen clătină din cap cu un aer dezaprobat.

- Andreea, n-are rost să te mai gândești la asta. Lasă trecutul în urmă. Ai tot viitorul în fața ta și în această direcție trebuie să-ți îndrepti privirile.

- Ai dreptate. Stau aici și mă înduioșez asupra propriei sorti, ca și cum n-ai avea și tu atâtea griji pe cap! Frumoasă dovadă de solidaritate!

- Nu asta am vrut să spun! Eu...

Andreea o întrerupse, sărutând-o pe obraz.

- Apropo de viitor, trebuie să te las. Plec la vânatoare! Și dacă lucrurile merg bine în următoarele două zile, printre clienții tăi se vor număra curând regele puilor crescuți cu hormoni și toți colaboratorii săi.

- Zanetti? Îți urez succes!

Andreea ieși în fugă din magazin, sperând că nu-l lasă prea mult pe Zanetti n-o așteapte.

După ce rulă vreo zece kilometri, ajunsese la Liliacul Alb, fericită că părăsise orașul și se regăsește într-un loc familiar, atât de aproape de oraș și totuși în mijlocul naturii. Urmând sfaturile lui Karen, dăduse un curs optimist gândurilor. Nu era minunat, își spunea ea, că putuseră să evite vinderea domeniului și reușiseră să-l amenajeze fără să-l schimbe? Nu semăna perfect cu reședința copilăriei sale?

Andreea parcurse aleea cu viteză redusă și cu geamul lăsat, ca să se bucure din plin de parfumul liliacului plantat pe margini. Anul acesta înflorise târziu dar bogat, încât ramurile se încovoiau sub greutatea florilor înmiresmate. Ce mult îi plăcea să vadă soarele pătrunzând prin frunzișul arborilor! Se simțea întotdeauna bucuroasă când casa ascunsă de priviri indiscrete apărea brusc după ultimul viraj.

Andreea opri puțin ca să admire priveliștea ei preferată: micul lac de un albastru ca safirul înconjurat de sălcii, ca o bijuterie montată în mijlocul verdeții.

Înconjurată de această imagine idilică, își continuă drumul și parcă mașina lângă hambar, ceva mai departe de cele vreo zece mașini care ocupau curtea pavată. De acolo, silueta vechii case flancate de turnuri se profila pe albastul cerului. Arhitectura ei era desigur extravagantă, dar pentru Andreea era cea mai frumoasă casă din lume. Trăise întotdeauna în această locuință călduroasă și primitoare, plină de râsete și de soare, casa fericirii

Respect pentru oameni și cărți

până de curând cel puțin...

Alungând gândurile negre care-i veneau în minte, Andreea intră în sala mare de recepție, unde invitații discutau cu însufletire. Și ceea ce văzu, o încântă: ca de obicei, Adriana se întrecuse pe sine. Măsuțe rotunde, acoperite cu fete de masă de damasc, fuseseră instalate lângă fiecare din ferestrele cu arcadă, pentru ca musafirii să poată profita de priveliștea oferită de grădină. Un bufet elegant, plin cu delicatese și băuturi, era instalat pe masa lungă din fundul sălii.

Andreea porni în căutarea lui Zanetti. Mitch nu fusese în stare să-l descrie, dar fiindcă îi cunoștea din vedere pe toți Ambasadorii, primul străin pe care-l va remarca în asistență va fi în mod sigur Zanetti.

Unii invitați se instalaseră la mese, alții conversau încă în mici grupuri, cu câte un pahar în mână. Andreea trecu de la unul la altul, salutându-i în trecere pe cei pe care nu-i văzuse la inaugurare.

Nu întârzie să-l repereze pe Zanetti. Se așezase în apropierea unei ferestre, cufundat într-o discuție aprinsă cu vecinul de masă. În clipa când Andreea îl zări, se întoarse spre ea; o rază de soare căzu pe chipul bronzat, dând reflexe albastre părului său negru. Andreea simți că i se strânge stomacul, ca și cum ar fi primit o lovitură în plex. Înaintând cu pași șovăitori spre Zanetti, încercă disperată să se calmeze. Ce avea bărbatul ăsta ca să aibă un asemenea efect asupra ei? Era frumos, e adevărat, deși de o frumusețe puțin cam clasică. Dar puterea lui de seducție n-avea nimic de-a face cu fizicul lui... era un fel de energie care părea să

radieze din ființa acestui bărbat.

„Andreea vino-ți în fire!” se dojeni singură.

Încercă să-și concentreze atenția asupra interlocutorului lui Zanetti, care nu era altul decât Ken Ferris, actualul director al firmei Legni. Acesta nu putuse să evite o asemenea conversație, deoarece era administratorul celei mai importante firme din Fairview. Totuși, de când aceasta trecuse din mâinile familiei Cameron în cele ale lui Dillon Harper, conducerea părase să se îndepărteze din ce în ce mai mult de interesele orașului. Deci, nu se putea aștepta ca Ferris să vorbească elogios despre oraș. Zanetti nu părea însă să mai acorde atenție discursului lui Ken Ferris. Sprijinindu-și bărbia într-o mână, n-o scăpa pe Andreea din ochi. Și ceea ce citi în ochii lui, nu făcu decât s-o tulbure și mai mult.

Când Zanetti se ridică, Andreea observă că avea o înălțime care depășea media.

- Nu cred că am avut plăcerea să vă cunosc, spuse el.

Vocea lui caldă și profundă îl făcea de-a dreptul irezistibil.

Ascultându-l, Andreea se simțea parcă purtată de un curent puternic de apă căruia nu i se putea împotrivi.

- Fiți binevenit la Fairview, domnule Zanetti, spuse ea încercând să-și ascundă emoția.

- Dar nu sunt domnul Zanetti! replică el.

- Poftim?

Andreea nu știa cum, dar reușise s-o ia de mână și părea că nu intenționa să-i dea drumul. Se uită la degetele lor unite, uimită de efectul pe care-l avea asupra ei acest simplu contact: i se

Respect pentru oameni și cărți

părea că un fluid îi trece prin tot brațul.

- Nu sunt domnul Zanetti, repetă el și crede-mă că în acest moment regret, văzând că i se rezervase o asemenea primire călduroasă...

Ken Ferris își dresе vocea.

- Iartă-mă că n-am făcut prezentările, Andreea Cameron, Dillon Harper, spuse el.

Andreea avu impresia că pământul i se deschide sub picioare și se prăvălește într-o prăpastie fără fund.

*Dillon Harper!* Bărbatul a cărui lăcomie îl costase viața pe tatăl ei! Nu părea deloc chinuit de remușcări, chiar dacă se găsea sub acoperișul victimei sale! Îndrăzneа s-o țină de mână pe ea, Andreea Cameron, orfană din cauza lui!

Ar fi vrut să-l lovească. Din păcate, nu putea provoca un scandal în fața tuturor Ambasadorilor și nu trebuia să uite că Dillon Harper era patronul celei mai mare firme din oraș. Gestul ei ar fi părut deplasat. Cu atât mai rău, dar va găsi altă ocazie să se răzbune.

Andreea își retrase brusc mâna și murmură prima scuză care-i trecu prin minte.

- Scuzați-mă, m-am înșelat.

Ken Ferris avu un mic râs nervos.

- Andreea, voiam să-ți spun ceva. Tocmai vorbeam cu domnul Harper despre Liliacul Alb și... îi spuneam că e de departe cel mai bun hotel din oraș și că nu va regreta...

- Îmi pare rău, domnule Harper, dar săptămâna asta nu mai avem nicio cameră liberă.

Și fără să-i lase timp să răspundă, se îndepărtă. Nu mai mințise niciodată cu atâta plăcere și totuși, o minciună n-o mai făcuse niciodată să se simtă atât de încurcată.

Cu obrajii în flăcări, se duse să se instaleze pe un scaun, făcând în așa fel ca să fie cu spatele la Dillon Harper. Întrebările i se învălmășeau în minte. Ce căuta individul ăsta la Fairview? Îl găsisе dintr-odată grija pentru uzinele Legni, pe care nici măcar nu le vizitase înainte de a le cumpăra? De altfel, de ce și-ar fi dat osteneala s-o facă? Le achiziționase pe un preț de nimic.

Și ce semnificație avea prezența lui Dillon Harper aici? Ken Ferris, care făcea parte din rândul Ambasadorilor Dezvoltării, trebuia să asiste la această întâlnire, dar din ce motiv își invitase și patronul? Și de ce mersese până acolo încât să-i sugereze să se instaleze la Liliacul Alb?

Nici nu putea fi vorba! Din cauza lui Harper, era obligată să deschidă larg ușile străinilor și să le satisfacă pretențiile... dar să-l servească pe acest Harper, să-i facă patul, să-i prepare micul dejun, nu va accepta niciodată!

Mama ei apăru în cele din urmă în prag, cu fruntea încruntată de îngrijorare. Acest aer preocupat se potrivea atât de puțin cu firea ei veselă și primitoare, încât se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

Văzând-o, Adriana se lumineа la față și zâmbi. Se dădu la o parte ca să facă loc unui omuleț chel care stătea în spatele ei și încerca să-și ascundă burta proeminentă sub o haină largă ecosez.

- V-o prezint pe fiica mea, Andreea. Andreea, ți-l prezint pe...

- Domnul Zanetti, presupun? întrebă Andreea întinzând mâna.

Omulețul o privi o clipă cu ochi scrutători, ca și cum îi cerceta